

UZASADNIENIE

1. Ustalenia faktyczne

W dniu 2 sierpnia 2017 roku w późnych godzinach wieczornych S. P. wypił sześć butelek piwa, każda o pojemności pół litra.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego S. P. k. 16, 67v-68)

Następnego dnia około godziny 13:20 S. P. poruszał się po W. samochodem marki C. o nr rej (...). Na skrzyżowaniu ulicy (...) z Aleją (...), został zatrzymany przez funkcjonariuszy policji K. N. oraz A. U..

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego S. P. k. 16, 67v-68, zeznania A. U. k. 7v, 92v)

W trakcie kontroli drogowej S. P. został poddany badaniu na zawartość stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu, najpierw przy użyciu analizatora wydechu Alcosensor, a następnie przy użyciu analizatora wydechu Alkometr. Poszczególne pomiary dały następujące wyniki: I o godz. 13:24 – 0,25 mg/l, II i III pomiar błędny, IV o godz. 13:43 – 0,32 mg/l, V o godz. 14:02 – 0,24 mg/l, VI o godz. 14:24 – 0,20 mg/l. W chwili poprzedzającej zatrzymanie S. P. znajdował się w stanie nietrzeźwości na poziomie nie niższym niż 0,72-0,75‰ alkoholu we krwi.

(dowód: protokoły badania stanu trzeźwości k. 2-2v, 3-3v, kopia świadectwa wzorcowania k. 45-45v, 54-55v, wyjaśnienia oskarżonego S. P. k. 16, 67v-68, zeznania A. U. k. 7v, 92v, opinia biegłego toksykologa k. 74-76, 118-120, opinia biegłego do spraw analizatora wydechu k. 97-102, 110-115).

2. Ocena dowodów

Analiza materiału dowodowego, zdaniem Sądu wskazuje zarówno na sprawstwo jak i winę S. P. w zakresie zarzucanego mu czynu. Wynika to nie tylko z protokołów badania stanu trzeźwości oskarżonego, ale także z opinii biegłego toksykologa, opinii biegłego z zakresu mechaniki maszyn i urządzeń o specjalności analizatora wydechu oraz uznanych przez Sąd za wiarygodne zeznań świadka A. U..

Zauważyć przy tym należy, że choć oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, to kwestionował swą winę twierdząc, że nie zdawał sobie sprawy, że kierował samochodem w stanie nietrzeźwości, ponieważ czuł się dobrze i był przekonany, że jest trzeźwy. Kwestionował także prawidłowość i wyniki przeprowadzonych przez funkcjonariuszy policji badań stanu trzeźwości uznając je za nieprawidłowo zawyżone. W ocenie Sądu stanowiło to jedynie przyjętą przezeń linię obrony, która w świetle opinii biegłego toksykologa oraz biegłego z zakresu mechaniki maszyn i urządzeń o specjalności analizatora wydechu, żadną miarą ostać się nie mogła.

Biegły z zakresu mechaniki maszyn i urządzeń o specjalności analizatora wydechu wskazał, że choć badania stanu trzeźwości zostały przeprowadzone w znacznym odstępie czasu i pierwsze trzy w nieprawidłowym trybie manualnym, a nie automatycznym, włączonym dopiero przy czwartym pomiarze, to pozostałe warunki dla wykonania prawidłowego badania zostały zachowane, wobec czego uzyskanych wyników nie należy dyskwalifikować.

Jednocześnie biegły z zakresu toksykologii stwierdził, że w chwili poprzedzającej zatrzymanie S. P. do kontroli drogowej, znajdował się on w stanie nietrzeźwości na poziomie nie niższym niż 0,72-0,75‰ alkoholu we krwi, zaś przyjmowane przez niego leki nie miały żadnego wpływu na stężenie alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu i nie wchodziły w interakcje z alkoholem.

Sąd przedmiotowe opinie uznał za wiarygodne w całości ponieważ są one jasne i pełne. Biegli odpowiedzieli w nich na wszystkie zadane im pytania, jednoznacznie się do nich ustosunkowując i popierając rzeczowymi oraz

logicznymi argumentami. W sposób przejrzysty przedstawili swoje wywody, tok rozumowania i sposób dochodzenia do końcowych wniosków.

Na taką samą ocenę zdaniem Sądu zasługuje również opinia sądowo-psychiatryczna dotycząca oskarżonego, w której biegli stwierdzili, że poczytalność S. P. nie budzi wątpliwości.

Oceniając zeznania funkcjonariusza policji A. U., Sąd uznał je za w pełni wiarygodne. Świadek w sposób dokładny i rzeczowy opisał okoliczności podjęcia w stosunku do oskarżonego czynności służbowych oraz ich przebieg, które właściwie udokumentował.

Autentyczność i prawdziwość pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodów nieosobowych nie była przez strony kwestionowana, nie wzbudziła ona także wątpliwości Sądu, który z tego względu nie odmówił im wiary i mocy dowodowej.

3. Ocena prawna

Sąd uznał, że postępowanie dowodowe wykazało winę oskarżonego S. P., a jego zachowanie wypełniło znamiona czynu z art. 178a § 1 k.k. – czyli prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

S. P. w dniu 3 sierpnia 2017 roku w W. na skrzyżowaniu ulicy (...) z aleją (...) prowadził pojazd mechaniczny – samochód osobowy marki C. o numerze rejestracyjnym (...) – będąc w stanie nietrzeźwości, ponieważ zawartość alkoholu w jego krwi przekraczała 0,5 promila, a zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekraczała 0,25 mg.

Strona podmiotowa tego przestępstwa wymaga umyślności. Uruchomienie i prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości może być objęty także zamiarem ewentualnym (por. A. Grześkowiak, K. Wiak (red.), Kodeks karny. Komentarz. Wyd. 6, Warszawa 2019).

Zdaniem Sądu oskarżony zdawał sobie sprawę ze skutków spożycia alkoholu poprzedniego dnia, ponieważ jak wyjaśnił, nie zamierzał w ogóle jeździć następnego dnia samochodem i do pracy pojechał autobusem. Biorąc pod uwagę ilość wypitego alkoholu, w dodatku w godzinach wieczornych dnia poprzedniego, Sąd uznał, że S. P. co najmniej przewidywał możliwość znajdowania się w stanie nietrzeźwości i na to się godził. Stan umysłowy, wiek oraz doświadczenie życiowe oskarżonego w ocenie Sądu pozwalały na obiektywną i rozsądną ocenę sytuacji, oraz podjęcie działań weryfikujących zawartość alkoholu w jego organizmie. Wiedzą powszechna jest, że w każdym komisariacie policji można poddać się bezpłatnemu badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, zaś dobre samopoczucie nie świadczy o nieznajdowaniu się pod wpływem alkoholu, po jego spożywaniu kilkanaście godzin wcześniej.

4. Kara i konsekwencje prawne

Jako okoliczność obciążająca przy wymiarze kary Sąd uwzględnił wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu.

Przemawia za tym przede wszystkim rodzaj i charakter naruszonego dobra, jakim jest bezpieczeństwo w ruchu drogowym, jak i okoliczności popełnienia przypisanego S. P. czynu. Podkreślić należy, że oskarżony prowadził samochód w stanie nietrzeźwości w centrum miasta, w środku dnia, po ulicach, które w tych godzinach są zwykle zatłoczone, zatem potencjalnie zagrażał znacznej ilości innych uczestników ruchu drogowego.

Na podobną ocenę zasługuje także stopień winy oskarżonego. S. P. miał świadomość swojego przestępczego zachowania, przy czym działał w zamiarze nagłym, ponieważ jak wyjaśnił usiadł za kierownicą auta na skutek wcześniejszej niż planowana dostawy towaru.

Natomiast jako okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary Sąd uwzględnił dotychczasową niekaralność oskarżonego oraz stan jego zdrowia, tj. liczne schorzenia, z powodu których S. P. nie może wykonywać pracy wymagającej wysiłku fizycznego (zaświadczenie k.121).

Mając powyższe na uwadze, Sąd wymierzył oskarżonemu S. P. karę stu stawek dziennych grzywny ustalając wysokość każdej stawki na kwotę dziesięciu złotych.

Ustalając stawkę dzienną grzywny, Sąd wziął pod uwagę dochody oskarżonego, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Podkreślić należy, że oskarżony utrzymuje się z prac dorywczych, jest osobą schorowaną, niemogącą podejmować ciężkich prac fizycznych.

W ocenie Sądu orzeczona wobec oskarżonego kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego S. P. występkowi, zaś jej dolegliwość nie przekracza stopnia jego zawinienia. Jednocześnie kara ta spełni swe cele w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej, a także będzie właściwie kształtować świadomość prawną społeczeństwa.

Jednocześnie na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny, Sąd zaliczył S. P. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie w dniu 3 sierpnia 2017 roku od godz. 13:20 do godz. 16:00.

Ze skazaniem za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. wiąże się obligatoryjny obowiązek Sądu orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, zatem Sąd na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec S. P. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres trzech lat.

W ocenie Sądu taki czasookres orzeczonego środka stanowić będzie realną – odczuwaną przez oskarżonego – dolegliwość, adekwatną do powagi przestępstwa oraz współmierną do wagi naruszonych przez niego obowiązków. Sąd wyznaczając taki okres miał na uwadze przede wszystkim stopień nietrzeźwości oskarżonego, który w nieznanym stopniu przewyższył granicę przesądzającą o tym, że popełniony przez niego czyn jest przestępstwem, a nie wykroczeniem.

Jednocześnie na podstawie art. 63 § 4 k.k. Sąd zaliczył na poczet orzeczonego wobec S. P. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 3 sierpnia 2017 roku do dnia wyrokowania.

Stosownie do art. 43a § 2 k.k. w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k., Sąd obligatoryjnie orzeka również świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5 000 złotych. Mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego Sąd orzekł wobec niego obowiązek uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie minimalnej.

Marginesowo należy zaznaczyć, że Sąd nie uwzględnił wniosku obrońcy oskarżonego o warunkowe umorzenie postępowania wobec S. P.. Zdaniem Sądu nie można uznać, że stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu nie jest znaczny, a to przede wszystkim z uwagi na porę dnia, w której S. P. poruszał się samochodem w stanie nietrzeźwości oraz, że miało to miejsce w centrum miasta, po zatłoczonych ulicach, użytkowanych przez wiele osób.

5. Koszty

Mając na uwadze sytuację majątkową S. P., który utrzymuje się z prac dorywczych, zaś stan jego zdrowia nie pozwala mu na podejmowanie ciężkich prac fizycznych, Sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, ponieważ uznał, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe, zwłaszcza w świetle konieczności zapłaty orzeczonej kary grzywny oraz świadczenia pieniężnego.